

במקרה שהיורה לא יפגע במטרה בכלל, יסומן הדבר ע"י הרמת מוט ללא לוחית.

אינני רואה את הצעתי כמושלמת, ואין לי ספק שאפשר לתקנה ולשפרה מבחינות טכניות. אולם נראה לי כי יש בה מטפר יתרונות בולטים, והם:

הסברת שיטת הסימון המוצעת והתרגול בה יהיו פשוטים וקצרים — כיון שהשיטה היא פשוטה ביותר.

אפשרויות הטעות של המסמנים תקטנה עד מינימום — כיון שהמסמנים לא יצטרכו להפעיל כמעט את כוח זכרונם. סימן-הצבע יהיה ברור יותר מאשר סימן התנועה.

הצעה ב: שיטת דגש על "מטרות בתנועה"

שיטת לימוד הקליעה אצלנו מבוססת בעיקר על קליעה במטרה סטטית, קבועה. באימונים במטוח "מעסיקה" את היורה מטרה חסרת-תנועה הניצבת בטוחים השונים ומחייבת אותו לכללי הקליעה הרגילים.

נראה לי ששיטת לימוד זו לוקה בחסר, כי היא מתעלמת ממצואות שזדה-קרב — שמרבית המטרות בו אינן סטטיות אלא מטרות הנמצאות בתנועה. והרי יריה במטרה הנמצאת בתנועה אינה דומה ליריה במטרה סטטית. אדרבה, כושרו של חייל לפגוע במטרה חסרת-תנועה אין בו עדיין כלל וכלל ערובה שאכן ייטיב לפגוע גם במטרה נעה.

אמנם, באימוני-השדה הרגילים כמעט מן הנמנע הוא לתרגל את החיילים בקליעה במטרה נעה, וכל מה שניתן הוא להסביר להם מילולית את כללי-היריה במטרה נעה. אולם מה שקשה, מבחינה טכנית, לעשותו בשדה בעת האימונים, ניתן לעשותו במטוח.

אני מציע, אפוא, לפתוח במטוחים בקליעה למטרה נעה. ולהרבות בקליעה למטרות כאלו.

סגן/מ ריון ברוך

ב. נעשה לשיפור הקליעה

להיות נוכחים ולהסתכל בשעת ביצוע המטוח. הלוך-חיים בו חלק פעיל (יורים) — יחויבו בתשלום מלא או חלקי לכיסוי הוצאות התחמושת. ברור שיש לדאוג שהתשלום יהיה קטן ככל האפשר, שכן תשלום גבוה עלול להרתיע את הקהל מלהרבות באימונים.

לגבי מחסור בשדות-מטוחים בסביבות בהן קיים ריכוז גדול של אוכלוסיה נראה לי כי לא יהיה זה קשה להכשיר שדות פרימיטיביים למטוח שיענו על כללי הבטחון, ועם זה לא יצריכו השקעות כספיות גדולות.

אחר התחלה צנועה זו, וסביב שדות-מטוחים אלה, יתארגנו ודאי מועדונים דוגמת שביצריה, אשר בתמיכת הצבא ידאגו לציוד טוב ונוח יותר; מועדונים אלה אינם חייבים להתנהל ע"י הצבא דוקא, אולם על הצבא יהיה לספק את הנשק והתחמושת למועדוני-קליעה אלה, כי למען השיג את מכסימום התועלת עלינו להתאמן באותו נשק בו נאלץ להילחם, הנה אומר: — רובה-השירות.

סגן/מ ראובן זלמונסקי

על הצורך בשיפור רמת הקליעה דובר ונכתב רבות, אולם הנעשה בתחום זה בקרב חלק נכבד של יחידות-המילואים שלנו אינו מספיק. לא די באימון הנרכש בשירות השנתי, הדוגמה השביצרית של הפיכת אימון הקליעה לספורט חייבת לשמש נר לרגלנו.

ההצעה המובאת כאן (בקויה הכלליים) נראית לי כך:

ביום השבת ניתן לחלק גדול מהציבור לקחת חלק באימוני-קליעה. השאלה היא: היכן יבוצעו אימוני-קליעה אלה? שהרי אין מקומות כאלה עבור הציבור הרחב.

ניתן לפתור בעיה זו ע"י ניצול שדות-המטוחים הפזורים בארץ, הנמצאים בשימוש הצבא, וע"י שיתוף הצבא במפעל זה. שיתוף פעולה זה יתבטא לא רק במתן רשות-שימוש בשדה המטוחים, אלא על היחידה הנמצאת בקרבת שדה-המטוחים לספק חוליה של חיילים-סדירים עם נשק, תחמושת וכל שאר הציוד הדרוש לעריכת מטוח. חוליה זו תהיה אחראית לשמירת הסדר והבטחון, תתיר לאנשים